

LANKADTAM IFJÚ ÉVEIMBEN

*Lankadtam ifjú éveimben,
erőim alig küzdenek.
A karjaim gyakran lehullnak,
szememben bágyadtság remeg.
Apró szokások, kicsi bűnök
kapaszkodnak fel vállamon,
befészkelődtek a szívembe,
bár nem vagyok gonosz nagyon.*

*Nem az lettem, aki lehettem
volna, ha el nem tespedek.
Nagy észrevétlenül becéztem
némelyik gyengeségemet,
s mint ürge pókok szoba sarkán,
szótték a hálót ellenem,
s most lenge porok takarója
mögött szürkéllik életem.*

*Talán egy fajta börtön ez már,
nem is csak pókháló csupán,
alighogy egy-kettőt leráztam,
már újra börtönük falán
belül találok magamat, mert
az életem megalkuvó,
nem mindig akartam a jobbat,
sőt azt se mindig, ami jó.*

*Az eliramló ifjú évek
rólam kevés jót vallanak,
pedig fölöttem elsuhantak
huszonhatszor a gyors nyarak.
De im, e nagy beismerésben,
ebben is jelek fénylenek,
hogy bátor leszek, szabad és még
sokkal, de sokkal emberebb.*

Csanád Béla